

Decon

Trò yêu đương

Lâm bảo mẹ khi cả nhà đang quây quần quanh mâm cơm, con chán yêu rồi. Ai cũng thế cả thôi. Chắc con chẳng lấy vợ. Mẹ nhìn thẳng con đẹp trai của mình mà giật nảy lên, rồi lảng nhảng, mẹ chỉ còn mỗi mày, làm sao đó thì làm. Lâm nghĩ, hay mình yêu đại một đứa, cưới nó về, tối tối sáng sáng hầu hạ ông bà già.

Nghĩ tới đây, Lâm thấy mình ác. Ác ghê gớm. Con vợ chứ đâu phải là cái máy. Cưới về chỉ để hầu hạ cho một cá nhân nào đó, rồi chờ chồng mỗi tối đi làm về, vợ chồng chẳng biết nói gì, mạnh ai quơ đũa vào nào, cô vợ sẽ ngày càng lặng lẽ phục vụ cho gia đình chồng. Lâm mừng tượng ra cảnh này xong, tự nhiên thấy thương mình và thương luôn cô vợ trong trí tưởng tượng.

Lâm đem chuyện mình tâm sự với thằng bạn thân. Nó bảo, tại mày kén, mà cũng tại mày không yêu (?). Chứ mà yêu rồi, người ta chỉ muốn nhìn thấy người đó sáng trưa chiều tối, thấy cả ngày mà không biết chán. Lâm cười khì, mày tưởng tao chưa yêu lần nào hả. Thằng điên, tao yêu đâu mấy chục lần rồi. Lần nào cũng sâu đậm, lần nào chia tay cũng có nước mắt. Nhưng cưới nhau về sao thấy khó quá. Làm sao chịu đựng được cái mặt đó suốt cả đời. Thằng bạn kết luận, mày là đứa gàn mà lại ham cái mới. Thế thì tiêu mẹ

rồi.

Hà lại nhà chơi khi trời mưa xối xả, viện cớ, em ghé ngang đủng mưa. Hà nhìn mẹ Lâm loay hoay với đồng sổ sách rồi nín, Bác làm việc siêng ghê. Mẹ cười cười, nháy mắt với Lâm, ý bảo, con nhỏ này cũng được. Lâm mời Hà ngồi, mời Hà uống nước, kể cho Hà nghe sáng nay trong báo Tuổi Trẻ có nhiều bài hay lắm, chẳng hạn người ta có giới thiệu một tour du lịch mới đi bằng xe đạp. Hà cười, chớp mắt, rồi nói, thế thì mệt lắm, em đạp gì nổi. Lâm bảo, thằng cha cán bộ này ăn hối lộ, báo khai ra, rùm beng mấy ngày nay. Hà lại hỏi, anh có biết cái trung tâm mua sắm gần nhà thằng chả không. Lâm cười nghếch ra, ừ biết. Vậy là câu chuyện được lái sang một đề tài khác, đề tài muôn thuở của phụ nữ “mua sắm”.

Mưa tạnh từ chín giờ tối, nhưng mười giờ Hà mới xin phép về, vì sợ mẹ la(?!). Tối đó, Lâm nằm mơ, thấy miệng Hà rộng mà người Hà nhỏ xíu, Lâm chạy mà càng chạy thì Hà càng gần hơn. Sáng ra, tự nhiên Lâm bần thần. Lâm nhớ đến Linh. Không biết giờ đang ở đâu nhỉ. Nếu còn Linh ở đây, biết đâu Lâm sẽ đổi ý rồi hai đứa lại giống như ngày xưa. Nhưng rõ ràng, Linh giờ đã lấy chồng, ở xa lắm. Mỗi tháng Linh gọi điện thoại vào một lần, giọng tươi như hoa (mà hoa mua từ chợ Đà Lạt về), kể, con em sắp lên hai tuổi rồi. Mai một hai đứa mình làm sui gia. Nói được cái câu đùa ấy là Linh đã bản lĩnh hơn hồi trước rất nhiều. Lâm hỏi câu muôn thuở (mang màu sắc “tuồng cổ”), em có hạnh phúc không?. Bên này đầu dây, Linh cụp mắt xuống, trả lời nửa như muốn che đậy nỗi buồn, nửa như muốn người khác biết nỗi buồn của mình to đùng đến mức nào. Lâm nghĩ, vậy là Linh vẫn còn yêu mình.

Nhưng Lâm đã lầm. Khi vừa buông máy điện thoại, chồng Linh gọi í ới, bảo, em ơi con tè ướt quần anh rồi nè, lấy dùm anh cái khăn. Rồi hai vợ chồng chụm đầu thay tã cho thằng bé, Linh lau chỗ ướt trên quần áo của

chồng, nhìn anh âu yếm hỏi, chiều nay em nấu canh chua nha. Anh chồng gật đầu, mắt rục sáng. Vừa cúi trong bếp, Linh vừa nghĩ, mình làm cái trò này để làm gì. Để người khác biết mình bất hạnh và nuôi hy vọng, hay để người ta thương hại mà quan tâm như ngày xưa, hay để bao che sự yếu mềm và tính đa cảm của mình. Tội nghiệp, sao mình không khác đi được.

Lâm thì tin, Linh chẳng bao giờ khác đi được. Dù không thấy được cảnh Linh sống như thế nào, Linh có yêu chồng không, nhưng Lâm tin rằng, Linh vẫn yêu anh.

Cái chuyện Linh lấy chồng cách đây đã gần ba năm rồi. Lâm nhớn nha đi du lịch dài ngày, trong khi người yêu cười nói trong tiệc cưới. Người ta đồn rằng, thằng ấy buồn, nên chạy trốn con tim. Lâm nghe câu này, cười muốn sặc. Trời, đi chơi mà làm như đi trốn kẻ địch không bằng. Lâm đi vì sự tình cờ, chứ Lâm cũng không biết rõ ngày đó giờ đó hay tháng đó Linh cưới. Lúc về, Linh đứng trước nhà Lâm, mắt môi rạn rỡ, bảo, em và chồng chắc dọn sang nơi khác ở. Lâm nói, ừ, vậy cũng tốt. Kiếm được việc ngoài đó cũng hay lắm. Vậy là Linh đi. Thiên hạ lại đồn, nó dọn đi vì chưa quên được thằng bồ cũ!

Mấy cái chuyện yêu đương rồi chia tay Lâm nghe cũng nhiều rồi, trải qua cũng nhiều rồi, nên Lâm không quan tâm lắm đến thiên hạ. Cả cái chuyện của Trân cũng thế. Trân chẳng lấy chồng mà Trân chỉ bảo, anh về ở hẳn bên em. Nghe câu này xong, Lâm lòng bùng nghĩ, vậy là bữa giờ tình cảm bỏ sông bỏ biển hết bà rồi. Bộ em không biết gia đình anh như thế nào sao. Vậy là câu chuyện tình kết thúc, nhẹ nhàng, không ai lỗi phải với ai. Người ta nói, hoàn cảnh mà, buộc phải thế. Sau mỗi lần như thế, Lâm lại thấy trái tim mình nhỏ dần đi một ít. Lâm sợ, lúc nào đó, nó teo lại thì nguy. Và những Hường, những Xuân, những Mai, Lâm đều hiểu họ cả, đều thông cảm vì họ còn trẻ. Mà Lâm cũng có già đâu. Thế nhưng, khi nói chuyện với họ và ôm

họ, Lâm vẫn thấy có phần nhạt nhẽo.

Vậy cho nên, sinh nhật lần thứ 36 của mình, Lâm tuyên bố, ở độc thân.

Thằng bạn còn thêm vào, tao xây cho mày cái chùa, lên đó ở. Cả bọn cười rần rần, chỉ có Lâm là thấy vô duyên hết biết. Ai cũng nghĩ, Lâm còn thương Linh, nên mới thế. Lâm mặc, cứ để mọi người suy diễn theo cái hiểu biết hạn hẹp của họ. Suốt buổi tiệc, cả bọn cứ hả hê cười nói, riêng chỉ có cô bạn mới của Khanh là có vẻ nghiêm trang. Mặt không đẹp, nhưng lại có duyên lạ kỳ.

Trang ngồi đầu bàn, giữa tiếng ồn ào và một bọn đàn ông trẻ con (đó là cách dùng từ của Trang) với đầu óc trống rỗng. Trang hòa nhập mà như tách biệt hẳn. Người ta tìm thấy được sự dừng đọng trong ánh nhìn của Trang. Lâm hỏi Trang, em uống nữa không. Trang lắc đầu. Cái lần bốn mắt gặp nhau ấy, Trang nghĩ, sắp có chuyện vui đây. Tối đó, Lâm lẩn thẩn cười một mình rồi nghĩ, biết đâu một cuộc vui lại bắt đầu.

Cuộc vui đó bắt đầu rất nhẹ nhàng, từ những lần viện cớ này nọ để chờ nhau đi khắp phố phường, cho đến cả hai chui vào những cửa hàng bán đĩa chỉ để tìm một cái đĩa cổ xưa. Lâm nhớ, hình như lúc đó là mùa xuân thì phải. Khi bạn bè đang lu bù với tiệc tùng cuối năm, thì Lâm lại bận rộn với những hẹn hò mới. Mọi việc diễn ra như người ta đoán trước. Cái lần Lâm hỏi chuyện Trang trong quán trà, Trang cũng chẳng giấu diếm gì. Lâm nghĩ, cái người này sẽ làm mình khó quên đây.

Trang cười trong bụng, chẳng biết mấy cái chuyện này đi đến đâu nhỉ. Đời mình cũng gặp nhiều hạng người rồi, mà cái hạng này lại chưa gặp bao giờ. Trang ghét những trò ú tim, chạy lòng vòng lẩn quẩn. Vậy thì ngồi nghỉ ở một nơi nào đó, để cho cái người đang chạy hí hục đằng sau đuổi kịp đi. Vậy là Trang để mọi chuyện đến, như kiểu người ta chờ những chuyến xe lửa cuối ngày, hồi hộp không biết cái người mình mong chờ có đến không.

Nhưng đôi khi, Trang muốn mọi chuyện kết thúc hẳn đi. Những cảm xúc cứ chồng chéo lên nhau. Có lần Trang chờ điện thoại Lâm đến nóng lòng mà khi Lâm hỏi, em có chờ không, Trang trả lời tỉnh queo, đâu có, này giờ em loay hoay với công việc. Hoặc có lần Trang biết rõ rành rành, Lâm hẹn hò với mấy đứa con gái đi chơi cả ngày. Tối về, Trang chỉ nói tỉnh bơ, em thấy anh ở cầu Sài Gòn (mà thật ra Trang chẳng thấy gì), đi chơi vui nhỉ. Lâm cười cười, giải thích lòng vòng là anh hẹn với mấy thằng bạn, nhưng mấy con nhỏ đó đến bất ngờ quá. Lúc ấy, Trang không trách Lâm mà chỉ tội nghiệp cả hai đứa. Ngay cả chuyện nhỏ thế mà cũng nói dối nhau, sợ người kia hiểu lầm mình mà đau lòng hoặc hết yêu thương mình.

Những cuộc vui kéo dài gần như vô tận. Mỗi ngày, cả hai cố gắng tìm kiếm lý do nào đó để hẹn hò, dù những hẹn hò chỉ ngắn ngủi, dù chỉ vội vàng ôm nhau trong một góc tối nào đó, dù chỉ được nắm tay nhau nghe lòng ấm cúng lạ thường, hay dù chỉ ngồi nghiêm chỉnh, đối diện với nhau ở một quán cà phê vừa khám phá.

Tất cả trôi qua chậm chạp nhưng lại nhanh chóng, như một thước phim người ta phải quay lại nhiều lần cùng một cảnh, nhưng không bao giờ nhàm chán.

Trang đã không bao giờ coi mọi chuyện là một cuốn phim. Đã có lần, cô ngồi vạch ra kế hoạch, nếu mỗi sáng được nhìn thấy anh và mỗi chiều ngồi sau xe anh tung tăng ngoài phố thì sẽ vui biết bao nhiêu. Ừ, còn thằng con của hai đứa sẽ ngồi đằng trước xe, lâu lâu lại gọi í ới ba ời xem kia hay mẹ ời đó là cái gì...

Lâm nghĩ trong đầu, nếu giờ mà Trang bỏ tất cả, có lẽ anh sẽ vì cô mà làm một cái gì đó. Mà liệu mình có đủ can đảm như thế không. Mình sẽ có đủ, nếu cô chấp nhận. Nhưng đôi khi, Lâm quay qua nghi ngờ cả chính mình... Câu chuyện chỉ có từng ấy thôi. Không đủ viết thêm vào cuốn thiên tính sử

của Lâm, cũng không đủ ràng buộc nhau bằng một mối quan hệ nghiêm túc. Và càng không đủ những yếu tố cần thiết để yêu thương nhau suốt đời. Thế nhưng, Lâm nhớ hoài cả cách Trang cười, cả giọng nói và cả những lần Trang gục đầu vào vai Lâm để khóc, nhưng chỉ sau đó vài giây là cười ha hả. Giống như Trang đang đóng một vở tuồng của riêng mình.

Những cuộc hẹn hò đã không thể kéo dài được lâu. Trang nhìn những tháng ngày đi qua bằng một cái đầu trống trơn. Lần này khác thật rồi. Anh ta có một cái gì đó mà mình không quên được. Cái gì đó thì chỉ có mỗi mình Trang biết. Nhưng dù là cái gì thì Trang đã quay mặt đi, lau nước mắt để an ủi mình rằng, dòng đời này đang chảy dưới chân...

Một trưa nắng chang chang, Lâm nằm dựa vào Trang trên cái ghế salon cũ mềm. Hai đứa à ơi hát bài “Mười năm yêu em” (sến không chịu nổi). Ca đến khúc, “dường như trong ta em có điều tuyệt vọng”, tự nhiên Trang muốn rơi nước mắt. Những điều tuyệt vọng thì nó bao la biết chừng nào. Trang muốn cúi xuống thật sâu, nâng hai cánh tay gầy guộc của mình mà chạm vào khuôn mặt Lâm.

Lâm thấy không cuộc chia tay nào giống cuộc chia tay nào. Lần này sao mình cười nói đến mức hồn nhiên, mà lại còn hát được một bài nhạc đúng điệu đàn hoàng mới sợ chứ. Lâm cảm giác, mình đang diễn với chính mình.

Lâm không muốn nói gì vào lúc này, chỉ muốn hát. Nhưng Trang thì khác, cô đang mệt mỏi dần. Cho đến khi cô buông micro xuống, và ôm lấy anh.

Lâm nghĩ, nếu giờ mà khóc được mình cũng dám khóc. Nhưng mắt ráo hoảnh. Lâm cũng nghĩ, Trang sẽ khóc oà hoặc đại khái cũng sẽ thút thít.

Nhưng cô lặng thinh đến đáng sợ, chỉ ôm anh thật chặt. Khoảng thời gian ấy kéo dài đúng 3 phút. Cô buông ra, và bắt đầu à ơi một bài nhạc mới.

Lâm chở Trang về nhà khi nắng vẫn còn len lỏi qua từng góc phố. Đứng trước hẻm nhà Trang, cố lắm, Lâm mới nói được một câu (có đầu đuôi đàn

hoàng), anh không biết còn gặp lại em không, nhưng dù sao anh cũng chúc em thành công trong công việc và gặp nhiều may mắn. Trang nghe câu này xong, tự nhiên muốn khóc. Vậy là anh ta còn nói được một câu đầy đủ cú pháp như thế. Tự nhiên cái cảm xúc mà này giờ mình kiềm nén muốn bùng ra. Trang nghe, mà cứ tưởng lời lẽ của Lâm ở đâu đâu, và nghĩ, thôi thế là xong rồi, là chia lìa thật rồi. Cô nghe lòng mình vỡ tung. Cô quay mặt, bước vội vào nhà. Lâm còn đứng tần ngần trước ngõ, những cuộc chia lìa kiểu này làm người ta dễ bị bệnh tim!

Lâm lặng lẽ mỗi ngày từ nhà đến cơ quan và từ cơ quan về nhà. Làm cái công việc mà mình đã làm mười mấy năm nay. Mỗi khi chạy xe ngang qua con đường quen thuộc đó, Lâm lại tự hỏi, ẩn sau tất cả những chuyện này là gì hả Trang. Liệu đó có phải là dấu hiệu nhưng nhớ một người?!

Lâm vẫn hẹn hò với những người cũ và những người mới ở một chốn nào đó lẩn khuất quanh thành phố này. Lâm vẫn nhắn tin hoặc viết mail cho Linh thường xuyên và đôi khi còn đùa, bao giờ con em lớn thì anh dẫn con anh ra ngoài ấy làm quen. Nhưng khi có ai buột miệng hỏi, bao giờ lấy vợ. Lâm chỉ cười, và nghĩ, có thể ngày mai hoặc có thể mười năm nữa hổng chừng!

1.3.2006, Bern

Nguồn: E.Van

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 4 tháng 6 năm 2006